

Szokács Kinga

Te mindenem

az emelkedő végén a tenger,
szinte már hallod a hullámtörést,
időzavarral küszködnél,
ha megijednél saját árnyéktól,
ami csak nyúlik a lámpafényben, hogy
lépésed ritmusára eltűnjön és mögötted újra megjelenjen,
a hold pedig
elkísérjen egészen a következő dagályig.

xxx

Visszahozlak néha, láss egy kicsit,
és kérdezz, magyarázz, háborogj.
Megfürösztelek és gézzel kötözöm a kezéd az enyémhez,
különben elvesznél a nagy kavalkádban.

Kár, hogy nem vagy itt,
gondolom, néha
nem tudtad, melyik istent válaszd,
pedig figyeltek többen is.

Részesülj – suttogták, de csak
rohantál, szavukat se hallva.

xxx

Látszik már, hogy nem az lesz
csillagom, édes,
amit tervezel előre,
meg amit vánkosodra
hímez nagymama.

Háromszor húzza fel a zászlót a réven
Kháron, amikor átvisz,
addig ti csak várakoztatok bátran
és merészen.

Egy percig se feledjétek,
hogyan írtátok és kötöttétek
a betűket a füzetkében.

xxx

Benépesítetek.
Jöttök-mentek.
Hatást gyakoroltok, ha nem akarjuk is.
Lovaggá ütnek valakit.
Más lefokozódik.
Aranytálcán kínálnak gyümölcsöket.
Széllel bélelik a párnámat.
A majmokat lehívták a hegyekből.

xxx

Kezdő maradok mindörökre.
Persze megy a munka.
Fő a félelem legyőzése, kedves Don Juan.
És a kalandozások kereteinek ismerete,
határátkelések tudatosítása.

Ahogy felborult az idő síkja,
úgy válik szabaddá a történetem.
Járkállok benne előre-hátra,
alkonyatkor kiülök a homokba.
Ilyenkor furcsa szögből látom az arcotokat
és csodálkozom bizonyos szavakon.

xxx

Bazaltsziklákon, guruló köveken, hasadékokban a szürke törzsek úgy állnak, mint a királyok. Por száll a fénycsíkban, rézsút, boszorkányok vertek tanyát a bányák közelében, ott sűrögtek-forogtak a kápolnák, úti és réti kereszték körül, a bazalttömb tetején. Vagy álltak rózsaszín virágos lehajtott fővel a szarvaspark szélén.

xxx

Lopva indultam utatokra.
Nem tudtátok, hogy benneteket követlek.
Visszanéztetek, de csak fél szemmel.
Akkor füttyörésztem.

Vera zsidó lett

A házinéni sütőtököt adott,
mézet is tehattunk rá.
Amúgy nem nagyon kínált meg semmivel,
de ez egy cseppet sem zavart bennünket.
A színjátékot tanultuk,
mindent elolvastunk, amit csak találtunk róla
az ottani könyvtárban.
Verának előző nap mondta meg az apja,
hogy zsidó.
Másnap kiderült, hogy csak a bugyrokot kérdezik
a vizsgán, semmi mást.
Nem buktunk meg így sem, viszont számos más információval lettünk
gazdagabbak.

Eszter verset mond a gimnáziumban

Ki viszi át nyúlajakkal, zsíros, piros pattanással, nyafogó, magas hangon,
lelkendezve, nem kendőzve testet, lelket, se pipaszár lábón fehér bokazoknit. Miközben ekkor még
azt hiszed, kezdened kell valamit a feltörő szégyennel, a kínos mosollyal, mert nem így képzelted
ezt akkoriban.
De amikor megszakad a szív, már tudod, hogy van a szakadás mellett egy tágabb tér, ami nemcsak
hogy felsejlik olykor, hanem meg is mutatkozik rendszeren.
Ha jobban megnézed, esetleg kiszűrődnek egyéb hiedelmek.
Mert már miért is ne, miért is ne vihetné át bárki, de tényleg.

Születésnapomra

– patetikus változat –

Hazám hűséges gyermeke vagyok,
tisztelem szüleimet, tanítóimat,
igaz, olykor káromkodok magamban
egy keveset.

Több-kevesebb szorgalommal tanulok,
de nem úgy, ahogyan terveztem,
hiszen jobb, ha észreveszem az egyéb
irányokat.

Dolgozom,
segítem társaimat, ahol tudom.
*Az igazságra majd máskor térek ki,
ha egyáltalán kitérek.*

Igyekeztem olykor testem edzésére is irányul,
az egészségemet rendszertelenül óvom,
és úgy élek, hogy méltó legyek.

Nyakkendőt nem viselek.

Kecskeének

Lop egy órát magának, beletesz valamit,
lerója háláját, majd kimegy a folyosóra.
Vékony drótokon rángat madarakat,
szégyennel telve elfut, lélegzik,
vár.

Lerajzolja aznapra a jelet, imádkozik,
toporog a kör szélén, aztán ismét
visszahúzódik, holnapra várja.
Visszaigazolták.